

Arrest

nr. 197 829 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 mei 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 januari 2017 en dient op 25 januari 2017 een asielaanvraag in.

Op 16 maart 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, L(...) S(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtuunse etnische origine en een soennitische moslima te zijn. U werd geboren op 15 saur 1373 (5 mei 1994) in het dorp Islam Abad in het district Alishang van de provincie Laghman. Kort na uw geboorte verhuisde u met uw familie naar Kher Khana in de hoofdstad Shiberghan van het gelijknamige district in de provincie Jawzjan. Uw vader is leerkracht in de meisjesschool Charm Garm Khana nr. 2 in Shiberghan. Uw moeder is huisvrouw. U heeft vijf zussen en vier broers. Drie van uw zussen zijn getrouwd en wonen in Kabul. Hun echtgenoten werken respectievelijk bij de politie, als dokter en bij de Verenigde Naties. Eén van uw zussen is geëmigreerd naar Teheran in Iran en is daar acht jaar geleden weduwe geworden. Uw laatste zus woont in Karte-e-Dostum in Shiberghan en haar man is autohandelaar. Twee van uw broers wonen nog in Shiberghan. De ene is getrouwd, de andere woont nog bij uw ouders. Beiden werken voor een Afghaanse bank. Eén van uw broers woont in Mazar-e-Sharif en is daar dermatoloog. Uw vierde broer was tolk voor de Noorse troepen en is zo naar Oslo in Noorwegen verhuisd. Zelf bent u ongehuwd en woonde u nog bij uw ouders in Afghanistan.

U doorliep het volledige traject van het secundair onderwijs en ging daarna psychologie studeren aan de Jawzjan universiteit. Uw opleiding duurde vier jaar en vlak voor u Afghanistan verliet studeerde u af.

Toen u in uw laatste jaar aan de universiteit zat werd u lastig gevallen door commandant Sattar Khan, één van de bodyguards van Dostum. Uw problemen met hem startten in de maand mizan van 1395 (september/oktober 2016). Gezien de dochter van die commandant, R(...), daar ook studeerde werd zij vaak door hem of door zijn broer opgehaald aan de universiteit. Zo zag commandant Sattar Khan u op een dag en vroeg hij u om in zijn auto te stappen. Hij zei dat hij met u wilde praten en dat hij u zou doodschieten als u dat niet deed. U weigerde. De volgende dag kwam de broer van de commandant, Aziz Qasimi, en hij zei ook dat u moest instappen. Hij was gestuurd door zijn broer en de commandant wilde trouwen met u. Als u niet met hem zou trouwen zou u gedood worden. De commandant bleef maar naar de universiteit komen, het gebeurde bijna dagelijks. Op een dag, toen hij u opnieuw vroeg om in de auto te stappen maar u weigerde, trok hij aan uw handtas en probeerde hij u mee te slepen in de auto. U schreeuwde en vroeg hulp aan omstaanders waarop de commandant terug vertrok. U ging naar huis, vertelde alles aan uw ouders maar uw vader zei dat ze geen connecties hadden bij de overheid of met belangrijke mensen. Hij was maar een gewone leerkracht. Vervolgens praatte u met R(...), de dochter van de commandant en vertelde u haar dat u werd lastig gevallen door haar vader. R(...) zei dat ze het wist en dat hij van plan was uw hand te vragen, maar dat hij al 50 jaar was, drie vrouwen had en dat hij ook haar moeder had vermoord. Daarna zei uw vader dat u klacht moest indienen. Aldus ging u, een week lang, langs bij het politiecommissariaat, de dienst geweld tegen vrouwen en de directie van het openbaar ministerie, maar u kreeg uiteindelijk te horen dat ze niks voor u konden doen. Het ging immers om een zeer machtige man.

Een tijdje later, in december 2016, raakte via de televisie bekend dat Sattar Khan Ahmad Ishchi, een voormalig gouverneur van Jawzjan, in november verkracht zou hebben. Op dat moment kreeg u echt schrik en besloot u het land te verlaten. Op 25 qaus 1395 (16 december 2016) vertrok u uit Afghanistan. U kwam aan in België op 16 januari 2017 en vroeg er asiel aan op 25 januari 2017.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw originele ‘taskara’ (Afghaans identiteitsbewijs), vijf onderwijscertificaten (originelen), uw universitair diploma (origineel), negen documenten betreffende uw klacht bij de politie (kopieën) en de enveloppe waarin uw documenten u werden opgestuurd (origineel).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade kon aantonen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan. U gaf aan dat commandant Sattar Khan, één van de bodyguards van Dostum, u op een dag opmerkte bij uw universiteit en besliste dat hij met u wilde trouwen. Vanaf dat moment begon hij u daar bijna dagelijks lastig te vallen. Hij bedreigde u en zei dat hij u zou vermoorden als u niet in zijn auto zou stappen, dan wel niet met hem zou trouwen. (CGVS, p. 8)

Toen u tijdens uw interview uw verhaal deed gaf u er blijk van veel kennis te hebben over uw herkomstregio en de politieke situatie daar. U wist veel over Generaal Dostum, commandant Sattar Khan en bij welke incidenten zij betrokken waren. U had het over de politieke partij van Dostum, het feit dat hij vicepresident is, dat hij in uw regio woont en een zeer bekend persoon is (CGVS, p. 9-10). Over Sattar Khan stelde u dat het een beruchte man is met veel vijanden die in opspraak kwam rond verkrachtingen, bacha bazi, erom bekend staat mensen te ontvoeren, ... U zei dat hij zeer nauw betrokken is bij de zaken van Dostum, dat er incidenten waren met de voormalig woordvoerder van Dostum, met Alam Sayee en dat hij ervan beschuldigd werd de voormalige gouverneur van Jawzjan, Ahmad Ishchi, ontvoerd en verkracht te hebben in samenwerking met Dostum (CGVS, p. 8-10). U gaf de indruk een intelligente, jonge vrouw te zijn die goed op de hoogte is van haar omgeving en situatie. Het mocht dan ook verbazing wekken dat u veel minder duiding kon geven wanneer dieper ingegaan werd op uw problemen met commandant Sattar Khan. U kon er slechts weinig gedetailleerd en weinig doorleefd over vertellen. Vooreerst bleef u zeer vaag over het tijdstip waarop u door de commandant werd lastig gevallen. U verviel in algemene uitdrukkingen als "op een dag", "de volgende dag",... (CGVS, p. 8) en toen u gevraagd werd dit te specificeren zei u dat u het niet meer wist. U wist enkel te vertellen dat het in de maand mizan van 1395 (september/oktober 2016) was en dat het een maand had geduurd (CGVS, p. 11). Dit is zeer opmerkelijk gezien de door u verklaarde gebeurtenissen – op het moment van het gehoor op het CGVS - nog helemaal niet zo lang – 5 à 6 maanden – geleden hadden plaatsgevonden. U bleef ook karig met informatie over hoeveel keer u precies werd lastig gevallen, met welke auto's ze kwamen, wie er in zat,... (CGVS, p. 11) en beschreef slechts zeer beperkt hoe commandant Sattar Khan eruitziet. Toen u dit herhaaldelijk gevraagd werd kwam u niet veel verder dan te zeggen dat hij lijkt op Dostum, groot, dik en een beetje bruin is en altijd een pet op zijn hoofd had (CGVS, p. 10-11). Ook dit is hoogst opmerkelijk vanuit het gegeven dat u verklaarde die man zo vaak gezien te hebben en zo lang door hem lastig gevallen te zijn geweest. Verder vertelde u op een weinig doorleefde manier over hoe u door hem werd lastig gevallen en hoe u erin slaagde telkens van hem te ontsnappen, niettegenstaande u herhaaldelijke keren de kans kreeg hier dieper op in te gaan (CGVS, p. 11-13). Het enige dat u telkens zei was dat u gevraagd werd in de auto te stappen, dat weigerde en dat een keer aan uw handtas getrokken werd om u in de auto te slepen (CGVS, p. 8, 11-13). U verklaarde dat deze gebeurtenissen de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan, waardoor ze per definitie zeer ingrijpend in uw leven geweest moeten zijn. Dan kan verwacht worden dat u er met veel meer details over zou kunnen praten, terwijl uw verklaringen dienaangaande integendeel geen enkele vorm van persoonlijke beleving reflecteren. Uiteraard doet bovenstaande afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Deze vaststelling wordt versterkt door een aantal vraagtekens die geplaatst kunnen worden bij de plausibiliteit van de door u aangehaalde gebeurtenissen. Ten eerste kan de vraag gesteld worden naar de reden waarom commandant Sattar Khan specifiek u zou bedreigen en viseren terwijl u zelf aangaf geen enkele persoonlijke connectie met hem te hebben. U vermeldde dat u de commandant niet kende en dat hij u voor het eerst zag aan de universiteit (CGVS, p. 10). U lijkt dan ook een wel erg willekeurig slachtoffer te zijn. Nog veel merkwaardiger is echter dat u stelde een maand aan een stuk, bijna dagelijks, door hem met de dood bedreigd te zijn geweest, telkens u weigerde in zijn auto te stappen of liet uitschijnen niet met hem te willen trouwen (CGVS, p. 8, 11, 12). Toch bent u, ondanks de reputatie van commandant Sattar, er voor een even lange periode in geslaagd te blijven weigeren. Hierbij dient ten eerste benadrukt te worden dat, toen u gevraagd werd hoe u het specifiek had aangepakt om te weigeren wat hij vroeg van u, u niet veel informatie gaf. Twee keer antwoordde u naast de kwestie en herhaalde u dat u niet wilde instappen om pas daarna, toen u nogmaals gevraagd werd hoe u kon ontsnappen, te stellen dat het op een openbare plaats was en dat hij u daar niet kon ontvoeren maar dat wel van plan was. (CGVS, p. 12) Vlak daarna zei u dat Ahmad Ishchi ook eerst ontvoerd en daarna verkracht werd (CGVS, p. 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en die toegevoegd werd aan het administratieve dossier) blijkt dat dit klopt, maar dat de betrokkene voor de ogen van heel wat getuigen tijdens een buzkashi-match mishandeld en ontvoerd werd – en dit ook door Dostum's bodyguards (zie administratief dossier). Het argument dat Sattar Khan u niets kon maken gezien het een openbare plaats betrof houdt dan ook geen steek. Daarnaast is het in het algemeen bijzonder ongeloofwaardig dat deze commandant u een maand lang met de dood zou bedreigen, dat u daarbij telkens weigerde op zijn eisen in te gaan én dat u toch niks overkomen is. Indien deze man u

werkelijk naar het leven stond zoals u verklaarde én gegeven zijn – door u bevestigde – reputatie, kan aangenomen worden dat hij u op zijn minst ontvoerd en in het slechtste geval gedood zou hebben. In dezelfde context is het uitermate verwonderlijk dat u gedurende die periode ook dagelijks besliste terug te gaan naar dezelfde plaats waar u door hem werd belaagd. U bleef zichzelf daarmee constant en telkens opnieuw blootstellen aan het door u verklaarde ernstige gevaar uw leven te verliezen. Dat u zichzelf zolang aan dit gevaar bleef blootstellen is zo onwaarschijnlijk dat het eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast kunnen vragen gesteld worden over de manier waarop Sattar Khan volgens u probeerde u tot zijn vrouw te maken. In de Afghaanse context is het gebruikelijk dat een man, dan wel zijn familie, de hand gaat vragen van de vrouw waarin hij geïnteresseerd is. Daarvoor wordt bij de familie van de desbetreffende vrouw langsgesegaan en worden het toekomstige huwelijk en de daaraan gekoppelde (financiële) voorwaarden formeel besproken. U vermeldde echter dat de commandant met u wilde trouwen en dat hij dit op een dreigende en gewelddadige wijze probeerde te bewerkstelligen. Zoals vermeld bedreigde hij u met de dood om zijn doel te bereiken en deed hij dit een maand aan een stuk. Het is echter zeer ongeloofwaardig dat een man met een sociale, economische en maatschappelijke status als Sattar Khan zomaar iemand op straat zou viseren en zelfs ontvoeren om ermee te kunnen trouwen. Van een dergelijke man kan verwacht worden dat hij minstens uw familie zou hebben aangesproken om zoals hierboven beschreven uw hand te vragen en gepoogd zou hebben met bijvoorbeeld een financieel voorstel hen te overtuigen van zijn idee. U stelde wel dat de commandant dat volgens zijn dochter van plan was (CGVS, p. 13), maar dat maakt het des te ongeloofwaardiger. Het houdt geen steek dat iemand een persoon eerst een maand lang zou bedreigen met de dood en haar zou proberen te ontvoeren, om pas daarna naar de familie te gaan om hen ervan te overtuigen dat een huwelijk een goed idee zou zijn. Overigens kan een persoon van dergelijke reputatie uw familie tevens gemakkelijk intimideren en bedreigen om zijn doel te bereiken, dat hij dan op de door u geschetste weinig doeltreffende manier te werk zou gegaan zijn kan niet overtuigen.

Tevens dient erop gewezen te worden dat u voor u in België aankwam in het bezit was van een officieel paspoort en visum om naar Iran te reizen (CGVS, p. 15). U vermeldde dat u reeds eerder in 1395 (2016) uw paspoort aanvraag gezien u met uw moeder naar India wilde gaan voor medische behandelingen, maar stelde ook dat u uw visum voor Iran aanvraag met het oog op uw vlucht richting Europa én dat u er vier maanden op heeft moeten wachten (CGVS, p. 15). U ontving uw visum een dag voor uw vlucht op 25 gaus 1395 (16 december 2016) (CGVS, p. 14, 15). Omgerekend betekent dit dat u reeds in augustus 2016 uw visum aanvraag, m.a.w. nog voor de start van de door u verklaarde gebeurtenissen met commandant Sattar Khan. Dit geeft zeer sterk de indruk dat u niet omwille van de door u verklaarde gebeurtenissen uw land moest ontvluchten, maar er vertrok met een ander plan en doel voor ogen.

Volledigheidshalve dient ook nog vermeld te worden dat u uw land plotseling verliet richting Europa en als alleenstaande jonge Afghaanse vrouw een totaal ongekende toekomst tegemoet ging in oorden waar u geen familie heeft en waar u de talen niet van beheerst. Ook hier komt het enigszins vreemd over dat u er in eerste instantie niet de voorkeur aan gaf u te vestigen bij uw familieleden in Kabul of Mazar of er minstens een poging toe ondernam, daar men kan aannemen dat het daar veel gemakkelijker had geweest om aan de greep van Sattar Khan te ontkomen. Toen u gevraagd werd naar de samenstelling van uw gezin, bleek dat u heel wat familieleden heeft in zowel Kabul als Mazar-e-Sharif (CGVS, p. 3-7). Drie van uw zussen, H(...), S(...) en M(...), zijn getrouwd en wonen samen met hun gezin in Kabul. Zelf werken ze niet, maar hun echtgenoten zijn tewerkgesteld als respectievelijk bediende bij de politie, dokter en ambtenaar bij de Verenigde Naties. U weet niet precies wat de functie van deze laatste inhoudt, maar van de man van S(...) weet u wel dat hij een privépraktijk als internist heeft in Kabul. Daarnaast woont één van uw broers, M(...), met zijn gezin in Mazar-e-Sharif waar hij werkt als dermatoloog. Hij heeft een privépraktijk en werkt ook in een ziekenhuis. Hoewel u met uw broer niet veel contact had, gezien u naar de les moest als hij op bezoek kwam, vertelde u wel een goede band met hem te hebben. Bij uw zussen ging u wel regelmatig op bezoek. U bleef dan bij M(...) voor een à twee weken en bezocht van daaruit uw andere zussen. Verder had u er vaak telefonisch contact mee. Hoewel het CGVS geen enkel geloof hecht aan de door u verklaarde gebeurtenissen (zie supra) dient hier wel te worden vastgesteld dat, indien u dit had gewenst, u zich zeer duidelijk bij één van voormelde familieleden had kunnen vestigen. Hun woonplaatsen kunnen immers beschouwd worden als veilige regio's (zie infra) en gezien uw verklaringen over hun burgerlijke staat en professionele situaties mag aangenomen worden dat zij zich allen in gunstige financieel-economische en sociale omstandigheden bevinden. Gezien u op het einde van uw interview zelf aangaf dat er mogelijkheden zijn om zich daar te vestigen indien u de problemen niet zou gehad hebben (CGVS, p. 16) en uw profiel als hoogopgeleide vrouw kan het CGVS dit op redelijke wijze van u

verwachten. Het feit dat u hier trouwens niet minstens eerst een poging toe ondernam, maar rechtstreeks na de door u verklaarde gebeurtenissen naar Europa vertrok, versterkt, zoals eerder ook al vermeld, bovendien de hierboven reeds vermelde ongeloofwaardigheid ervan én het vermoeden dat u omwille van andere redenen naar hier kwam.

Vanuit de combinatie van bovenstaande elementen vallen uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven in het water en dient het CGVS te besluiten dat er geen enkel geloof aan gehecht kan worden. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

De door u neergelegde bewijsstukken doen hier geen afbreuk aan. Uw taskara, onderwijscertificaten, universitair diploma en de enveloppe waarin uw documenten u werden opgestuurd bewijzen enkel uw nationaliteit, identiteit, herkomst en opleidingsniveau, dewelke hier niet worden betwist. Betreffende uw documenten van uw klacht bij de politie dient te worden vermeld dat aan documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend, indien deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is (zie supra). Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden en hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

Tot slot kan, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Shiberghan in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents– de laatste jaren meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw district Shiberghan betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve voegt het Commissariaat-generaal aan het administratief dossier eveneens informatie toe betreffende Kabul en Mazar waar u over een afdoend familiaal netwerk beschikt en waar u zich eveneens kunt vestigen, zo u dit zou willen.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt vooreerst dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad Kabul. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden, zoals hiervoor reeds uitgelegd, dat u zich – zo u niet in uw eigen regio wil blijven – u zich ook in de hoofdstad Kabul bij uw familieleden kunt vestigen.

Dezelfde principes als hierboven gelden voor Mazar-e-Sharif waar u eveneens familie heeft. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in deze regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich – zo u dat zou wensen - bij uw familie in Mazar e-Sharif kunt vestigen, zoals hierboven reeds uitgelegd.

Er mag worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat u, naast het district Shiberghan van de provincie Jawzjan waar u woonde u zowel in de stad Kabul als Mazar-e-Sharif over veilige en redelijke vestigingsalternatieven beschikt. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In wat zich aandient als een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar ze haar aanvraag tot asiel heeft ingediend op 25 januari 2017.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker is een alleenstaand meisje die het slachtoffer is geworden van het gedwongen huwelijk. Het is glashelder dat ze bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst slachtoffer zal worden van de vervolgingen of onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ter staving ervan wenst ze te verwijzen naar de hieronder staande rapporten:

03.03.2017 - US Department of State

Afghanistan

Annual report on human rights in 2016 [ID 337140]

forces; po

or prison conditions; arbitrary arrest and detention, including of women accused of so-called moral crimes; prolonged pretrial detentions; judicial corruption and ineffectiveness; violations of privacy rights; restrictions on freedom of speech, press, religion, and movement; pervasive governmental corruption; underage and forced marriages; abuse of children, including sexual abuse ... in Persons Women Rape

and Domestic Violence : The EVAW law criminalizes violence against women, including rape, battery, or beating; forced marriage; humiliation; intimidation; and deprivation of inheritance, although its implementation remained limited. The law provides for a sentence of 16 to 20 years' imprisonment for rape. If the act results in the death of the victim, the law provides Adultery, fornication, and kidnapping are crimes under the law. Women often were convicted of those crimes in situations of abuse, rape, or forced marriage, or on the basis of invalid evidence, including virginity tests. Running away is not a crime under the law, and both the Supreme Court and AGO issued directives to this effect, but women and girls continued to be detained for running away from home

http://www.ecoi.net/local_link/337140/466900_en.html

27.04.2017 - Amnesty International

Afghanistan

According to UN, 715 civilians killed and 1,466 injured in armed conflict in the first quarter of 2017 [ID 339681]

According to UN, 715 civilians killed and 1,466 injured in armed conflict in the first quarter of 2017 Afghanistan: Civilian casualties show how unsafe it is for refugees to be returned 27 April 2017, 14:41 UTC Attacks on civilians in the first three months of this year and the inability of the Afghan government to ensure their adequate protection show that Afghanistan remains an unsafe country for refugees to be returned to, Amnesty International said today. "At a time when civilian casualties remain high, with women and children suffering the worst of the violence, it is reckless of governments to claim that Afghanistan is safe for refugees to return," said Horia Mosadiq, Amnesty International's Afghanistan Researcher. Since the withdrawal of the international military forces from Afghanistan at the end of 2014 the security situation in the country has seriously deteriorated with increased civilian casualties and a growing internal displacement crisis in the country. The Taliban now control more territory than at any point since 2001. The UN Mission in Afghanistan (UNAMA) recently released a report on civilian casualties containing data documenting 715 deaths and 1,466

http://www.ecoi.net/local_link/339681/469923_en.html

26.04.2017 - US Commission on International Religious Freedom

Afghanistan

Annual report on religious freedom (covering January 2016 to February 2017) [ID 340119]

of the Italian Embassy. Baha'is continue to live covertly due to the 2007 fatwa. Women's Rights In Taliban-controlled areas, women are prohibited from working, attending school, or leaving their homes unless accompanied by a close male relative, and are forced to wear the burqa. In December 2016, five assailants—believed to be Taliban members—beheaded a 30-year-old woman for leaving her home without a male relative in the Taliban-controlled remote village of Latti, Sar-e-Pul Province. Moreover, women often are denied access to medical attention due to the lack of female doctors. Women who live outside of Taliban-controlled areas also are targeted by the group. In Afghan government-controlled areas, due to societal norms often enforced by religious clerics at the local level, women and girls often face discrimination, violence, harassment, forced marriages, prohibitions on working or T I E R 2 A F G H A N I S T A N In Afghan government-controlled areas . . . women and girls often face discrimination, violence, harassment, forced marriages, [and more].U.S. COMMISSION ON INTERNATIONAL RELIGIOUS FREEDOM | ANNUAL REPORT 2017 www.USCIRF.gov | Media@USCIRF.gov

http://www.ecoi.net/file_upload/5250_1494407455_afghanistan-2017.pdf

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen."

En

"Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker niet veel kon vertellen over Sattar Khan. Verweerster stelt dat verzoeker niet veel kon vertellen over de tijdstip waarop ze lastig gevallen werd door Sattar Khan.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling. Verzoeker stelde 'op een dag' omdat ze heel zijn verhaal moest doen. Verweerster heeft geen vraag gesteld over de tijdstip.

Verzoeker heeft deze vraag wel geantwoord wanneer verweerster haar vragen gesteld over de tijdstip.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 11 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

Wanneer exact, op welke datum, werd u voor de eerste keer door hem lastig gevallen?

De datum weet ik niet meer exact maar het was mizan. De maand mizan.

Van welk jaar?

1395?

Hoeveel keer in totaal is dat gebeurd?

Dat heeft een maand geduurd, hij kwam bijna elke dag. Alleen op vrijdag niet, want ik had geen les.

Verweerster stelt dat verzoeker geen persoonlijke beleving toonde over het incident met haar handtas.

Verweerster is niet akkoord met deze stelling. Hoe kan verweerster dit weten? Heeft ze zelf dit meegemaakt om een oordeel te velen over het doorleefde karakter van dit incident.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het gehoorverslag pagina 11 waarin het volgende staat:

U zei dat hij u bedreigde, dat hij u zou doodschieten als u niet instapte?

Ja.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker niet wist hoeveel keer ze hem precies gezien heeft.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling en ze wenst te verwijzen naar pagina 11 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

Hij kwam bijna elke dag die maand. Ik denk dat ik hem twintig keer of zo gezien heb, som kwam zij bodyguard of zo.

Verweerster heeft blijkbaar het woord 20 keer niet gezien en gelezen.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker niet wist met welke auto Sattar khan kwam en wie in de auto zat?

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 11 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

Ik ken dat niet. Maar chique, dure auto's, maar de merken ken ik niet. Dat was niet zoals gewone andere auto's zoals van gewone mensen. Het was geen ranger of zo of geen taxi.

Wie zat er allemaal in, in die auto's?

Zijn chauffeur en zijn bodyguards

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 10 van het gehoorverslag waarin ze zeer uitgebreide informatie gaf over Sattar Khan:

Hij is uzbeek, ongeschoold, hij maar tot het zesde leerjaar naar school gegaan... Hij heeft drie vrouwen, maar de namen ken ik niet. En hij heeft een van zijn vrouw, de moeder van Roya vermoord.

(...)

Hij lijkt op generaal dostum. Hij is groot en dik.

Hij is een beetje bruin. Ik ken hem wel als ik zijn foto zie.

Pagina 11 van het gehoorverslag:

Groot, bruin, een beetje dik. Hij had een pet altijd op zijn hoofd, hij is niet kaal denk ik. Lacht en ook niet blind.

Verweerster gelooft niet dat Sattar verzoeker bedreigde en viseerde zonder haar op voorhand te kennen.

Verweerster gaat vanuit dat dergelijke machthebber hun slachtoffers goed moet kennen. Dit is de logica van verweerster die zoals in de meeste gevallen dag en nacht verschilt van de werkelijkheid op het terrein.

De raadsman van verzoeker wenst verweerster aan te raden om een keer naar het filmpje "disco dancer" – een indische film te kijken en te begrijpen hoe lokale machthebber op een willekeurige wijze hun slachtoffers uitkiezen.

Verweerster vergelijkt de situatie van verzoeker met Ahmad ishchi die in openbaar mishandeld en ontvoerd was.

Deze situatie is niet vergelijkbaar met mishandeling van een vrouw en die geen opposant van Dostom is.

Wat Sattar khan met Ahmad Ishchi deed was in opdracht van Dostom. Mensen zal hem niet kwalijk nemen omdat hij een man mishandelde.

De lokale inwoners zal hem wel kwalijk nemen mocht hij een lokaal meisje in openbaar ontvoeren en mishandelen/verkrachten.

Bovendien was de intentie van hem om van verzoeker zijn 4de echtgenote te maken. Men probeert om iemand zijn toekomstige echtgenote te maken op een vredevolle wijze.

Als het niet lukt dan gebruiken ze geweld – een bekend fenomeen in Afghanistan.

Verweerster hecht geen geloof aan werkwijze van Sattar khan. Volgens verweerster moest Sattar khan verzoekers hand vragen bij verzoekers ouders. Sattar Khan probeerde eerst zelf verzoekers te overtuigen. Sattar khan zag dat het niet vloot verliep en daarom was hij van plan om een aanzoek te doen via de familie. Zie gehoorverslag pagina 13 waarin het volgende staat:

En Roya zei dus dat haar vader inderdaad van plan was om mijn hand te vragen.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de voorgelegde documenten van verzoeker over haar klacht van de Afghaanse overheid en haar coherente verklaringen bij het gehoor pagina 13.

Verweerster vergist zich verder over het visum van verzoeker. Verzoeker heeft 2 keren visum gevraagd. Een keer om naar India te gaan en andere keer om naar Iran te gaan. Verweerster heeft dit verschil niet gezien.

Verweerster stelt ten onrechte een intern vlucht alternatief in voor verzoeker. Het is de eerste keer dat verweerster een intern vlucht alternatief ingeroepen heeft voor vrees voor vervolging.

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker
Ze geen rekening gehouden de verklaringen van verzoeker die juist waren.
Ze geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde documenten uit Afghanistan
Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

En

“Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom ze geen subsidiaire beschermingsstatus toegekend heeft aan verzoeker op basis van artikel 48/4, §2 vv. Verzoeker heeft trouwens de persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt om in aanmerking te kunnen komen voor dit artikel.”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. X; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden

toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij haar land van herkomst is ontvlucht uit vrees voor een zekere commandant Sattar Khan, een lijfwacht van generaal Dostum, die haar op een dag zou hebben opgemerkt nabij haar universiteit en met haar wilde trouwen. Volgens de verzoekende partij zou deze commandant haar gedurende een maand hebben lastiggevalen en hebben geprobeerd haar mee te nemen. Daarbij zou hij ermee hebben gedreigd de verzoekende partij te vermoorden indien hij zijn wil niet kreeg.

De Raad hecht in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan het asielaanbod van de verzoekende partij.

Vooreerst is het opvallend dat hoewel de verzoekende partij in staat bleek om de figuren van Sattar Khan en diens werkgever generaal Dostum te duiden en informatie te verstrekken omtrent incidenten waarbij deze personen betrokken waren, zij maar weinig gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd over de problemen die zij met Sattar Khan zou hebben gekend. Wat betreft het precieze tijdstip dat zij door deze commandant voor het eerst werd lastiggevalen, wist zij slechts aan te geven dat dit in de maand *mizan* van het (Afghaanse) jaar 1395 was. De datum kon zij zich niet meer herinneren (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Nochtans zouden de problemen begonnen zijn één à twee maanden voor haar vertrek op 15 december 2016 en werd zij reeds in maart 2017 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zodat toch mag worden verondersteld dat zij het begin van deze problemen preciezer in de tijd kan situeren (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5; verklaring DVZ, rubriek 31). Gevraagd hoeveel keer zij met Sattar Khan werd geconfronteerd, kon de verzoekende partij niet preciezer antwoorden dan dat hij haar gedurende een maand bijna elke dag heeft opgezocht en dat zij hem "*twintig keer of zo*" heeft gezien. Gevraagd om de auto's te beschrijven waarmee Sattar Khan en zijn entourage naar de universiteit kwam, kon zij niet meer informatie geven dan dat het chique, zwarte auto's met zwarte ruiten waren. De verzoekende partij werd meermaals gevraagd om Sattar Khan te beschrijven, maar kwam niet verder dan dat dat hij op generaal Dostum lijkt, groot, bruin en dik is, en altijd een pet op zijn hoofd had. Ter verschoning van deze bijzonder vage beschrijving liet de verzoekende partij tijdens haar gehoor optekenen dat zij niet goed naar hem gekeken heeft, dat zij lastig gevallen werd door hem en er bang van was (stuk 5, gehoorverslag, p. 10-11). Echter, indien zij gedurende minstens een maand bijna dagelijks werd geconfronteerd met Sattar Khan, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich een gedetailleerder beeld voor de geest kan halen van 's mans verschijning. Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet in staat bleek om op een doorleefde en gedetailleerde manier te vertellen over de pogingen van Sattar Khan om haar in zijn auto te krijgen en haar reactie daarop. Zij werd tijdens haar gehoor tweemaal gevraagd daar dieper op in te gaan, maar kon daarover enkel kwijt dat zij telkens gevraagd werd om in de auto te stappen maar dit weigerde en dat er een keer aan haar handtas werd getrokken om haar in de auto te slepen (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 11-13). Indien de verzoekende partij erin slaagde om ondanks het feit dat zij met de dood werd bedreigd gedurende een maand weerstand te bieden aan Sattar Khan en hetgeen zij heeft meegemaakt dermate ingrijpend was dat het haar ertoe aanzette haar land van herkomst te verlaten, mag verwacht worden dat zij meer uitgebreide en doorleefde verklaringen aflegt over haar herhaaldelijke confrontaties met Sattar Khan. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich ertoe de gevolgtrekking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen te spreken onder verwijzing naar de passages van het gehoorverslag waarin bovenstaande pertinente vaststellingen en overwegingen steun vinden. Zodoende wordt aan voormelde vaststellingen en overwegingen geenszins afbreuk gedaan.

Vervolgens dient gewezen te worden op het onaannemelijke karakter van tal van elementen in het relaas van de verzoekende partij. Ten eerste is het niet aannemelijk dat een machtig man als Sattar Khan een huwelijkskandidaat zou hebben gezien in een meisje dat hem niet persoonlijk kent en dat hij voor het eerst in de buurt van de universiteit opmerkte (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). De verzoekende partij poneert boudweg dat dit nu eenmaal de wijze is waarop lokale machthebbers te werk gaan en verwijst in dit verband naar een filmpje waarvan zij de referentie niet voegt.

Het mag daarnaast verbazing wekken dat de verzoekende partij er in geslaagd is zich gedurende een maand te blijven verzetten tegen de pogingen van Sattar Khan om haar mee te nemen, te meer daar de commandant er niet voor terugdeinsde om haar onder fysieke dwang in zijn auto te proberen krijgen (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Haar herhaaldelijk gevraagd hoe zij erin geslaagd is te blijven weigeren wat Sattar Khan haar vroeg, antwoordde de verzoekende partij naast de kwestie om uiteindelijk te stellen dat hij haar niet kon ontvoeren omdat zij zich op een openbare plaats bevond en dat hij daarvoor misschien het goede moment afwachtte (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Nochtans zou Sattar Khan volgens de verzoekende partij betrokken zijn geweest bij de ontvoering en verkrachting van Ahmad Ishchi. Zoals door de verwerende partij terecht wordt opgemerkt, blijkt uit informatie aanwezig in het administratief dossier dat Ahmad Ishchi, een politiek rivaal van generaal Dostum, door deze generaal en diens lijfwachten in het openbaar werd afgetuigd en meegenomen (stuk 12, Landeninformatie, doc. 7). Het betoog dat verzoeksters situatie niet vergelijkbaar is met die van Ahmad Ishchi omdat zij in tegenstelling tot hem geen opposant is van Dostum en mensen het Sattar Khan kwalijk zouden nemen mocht hij een lokaal meisje in het openbaar ontvoeren en mishandelen, overtuigt niet. Uit haar relaas blijkt dat Sattar Khan wel degelijk geprobeerd had om haar met geweld in zijn auto te krijgen en dat hij zijn poging staakte toen zij schreeuwde en om hulp vroeg (stuk 5, gehoorverslag, p. 8).

In het licht van deze verklaringen overtuigt de verzoekende partij evenmin waar zij wijst op de intentie van Sattar Khan om haar op een vreedevolle wijze tot zijn echtgenote te maken. Indien dit werkelijk zijn bedoeling was, kan men zich de vraag stellen waarom hij niet eerst verzoeksters familie zou hebben aangesproken om haar hand te vragen en gepoogd zou hebben om hen bijvoorbeeld met een financieel voorstel te overtuigen. Dat Sattar Khan zulks wel degelijk van plan was, omdat hij merkte dat zijn pogingen om de verzoekende partij te overtuigen vruchteloos waren, blijkt niet uit verzoeksters verklaringen. Zij heeft uitdrukkelijk te kennen gegeven dat zij ervan uitging dat Sattar Khan zijn plan om haar te ontvoeren alsnog zou uitvoeren indien zij nog langer bleef en dat hij haar iets zou aandoen. De woorden van Sattar Khans dochter R., met wie de verzoekende partij contact zou hebben gehad op de universiteit, *“dat haar vader inderdaad van plan was om mijn hand te vragen”*, kunnen in de context van het geheel van haar verklaringen slechts begrepen worden als een bevestiging van verzoeksters vermoeden dat zij door Sattar Khan gevisieerd werd als huwelijkspartner (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 13). Hieruit blijkt niet dat Sattar Khan zijn pogingen om de verzoekende partij te huwen over een andere boeg zou hebben gegooid door een aanzoek via haar familie in het vooruitzicht te stellen, zoals zij thans in haar verzoekschrift wil laten uitschijnen.

De Raad wijst er verder op dat de verzoekende partij verklaarde voor haar aankomst in België over een officieel paspoort en visum voor Iran te hebben beschikt. Zij verklaarde dat zij het paspoort reeds eerder had aangevraagd om met haar moeder naar India te gaan voor medische behandelingen en dat zij het visum een dag voor haar vlucht uit haar land van herkomst heeft gekregen nadat zij er vier maanden op had moeten wachten (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Gelet op haar verklaring halfweg december 2016 te zijn gevlucht, zou zij haar visum voor Iran reeds in augustus 2016 hebben aangevraagd en dus nog vóór de start van haar voorgehouden problemen met commandant Sattar Khan. Deze vaststelling wekt sterk de indruk dat zij haar land van herkomst in december 2016 niet verliet omwille van de door haar verklaarde gebeurtenissen en dat zij wellicht een ander plan en doel voor ogen had. De verklaring in het verzoekschrift dat de verzoekende partij twee maal een visum heeft aangevraagd, een keer om naar India te gaan en een keer om naar Iran te gaan, kan niet overtuigen. Haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd of haar paspoort een visum of verblijfsvergunning bevatte, maakte zij enkel melding van een visum voor Iran (stuk 13, verklaring DVZ, rubriek 24). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde zij dat zij een paspoort had met een visum voor Iran. Van een visum voor India maakte zij toen evenmin melding. Zij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij in haar antwoorden gedoeld zou hebben op een visum voor India toen haar tijdens haar gehoor vragen werden gesteld over het visum in haar paspoort. Minstens mocht van haar worden verwacht dat zij duidelijk zou hebben aangegeven over welk visum zij het had, *quod non*.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgemerkt dat: *“Volledigheidshalve dient ook nog vermeld te worden dat u uw land plotseling verliet richting Europa en als alleenstaande jonge Afghaanse vrouw een totaal ongekende toekomst tegemoet ging in oorden waar u geen familie heeft en waar u de talen niet van beheerst. Ook hier komt het enigszins vreemd over dat u er in eerste instantie niet de voorkeur aan gaf u te vestigen bij uw familieleden in Kabul of Mazar of er minstens een poging toe ondernam, daar men kan aannemen dat het daar veel gemakkelijker had geweest om aan de greep van Sattar Khan te ontkomen. Toen u gevraagd werd naar de samenstelling van uw gezin, bleek dat u heel wat familieleden heeft in zowel Kabul als Mazar-e-Sharif (CGVS, p. 3-7). Drie van uw zussen, H(...), S(...) en M(...), zijn getrouwd en wonen samen met hun gezin in Kabul. Zelf werken ze niet, maar hun*

echtgenoten zijn tewerkgesteld als respectievelijk bediende bij de politie, dokter en ambtenaar bij de Verenigde Naties. U weet niet precies wat de functie van deze laatste inhoudt, maar van de man van S(...) weet u wel dat hij een privépraktijk als internist heeft in Kabul. Daarnaast woont één van uw broers, M(...), met zijn gezin in Mazar-e-Sharif waar hij werkt als dermatoloog. Hij heeft een privépraktijk en werkt ook in een ziekenhuis. Hoewel u met uw broer niet veel contact had, gezien u naar de les moest als hij op bezoek kwam, vertelde u wel een goede band met hem te hebben. Bij uw zussen ging u wel regelmatig op bezoek. U bleef dan bij M(...) voor een à twee weken en bezocht van daaruit uw andere zussen. Verder had u er vaak telefonisch contact mee. Hoewel het CGVS geen enkel geloof hecht aan de door u verklaarde gebeurtenissen (zie supra) dient hier wel te worden vastgesteld dat, indien u dit had gewenst, u zich zeer duidelijk bij één van voormelde familieleden had kunnen vestigen. Hun woonplaatsen kunnen immers beschouwd worden als veilige regio's (zie infra) en gezien uw verklaringen over hun burgerlijke staat en professionele situaties mag aangenomen worden dat zij zich allen in gunstige financieel-economische en sociale omstandigheden bevinden. Gezien u op het einde van uw interview zelf aangaf dat er mogelijkheden zijn om zich daar te vestigen indien u de problemen niet zou gehad hebben (CGVS, p. 16) en uw profiel als hoogopgeleide vrouw kan het CGVS dit op redelijke wijze van u verwachten. Het feit dat u hier trouwens niet minstens eerst een poging toe ondernam, maar rechtstreeks na de door u verklaarde gebeurtenissen naar Europa vertrok, versterkt, zoals eerder ook al vermeld, bovendien de hierboven reeds vermelde ongeloofwaardigheid ervan én het vermoeden dat u omwille van andere redenen naar hier kwam."

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij ten onrechte een intern vluchtalternatief voorstelt met betrekking tot haar beweerd vrees voor vervolging, maar laat bovenstaande concrete en pertinente motieven ongemoeid. Derhalve doet zij daaraan geen afbreuk.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de door haar voorgelegde documenten met betrekking tot de klacht die zij naar aanleiding van haar problemen bij de Afghaanse overheid zou hebben ingediend. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geen originele documenten maar slechts fotokopieën heeft neergelegd en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. X). Bovendien beschikken documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt (stuk 12, Landeninformatie, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013). Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen.

Het aanhalen van algemene rapporten van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken, Amnesty International en de US Commission on International Religious Freedom over de behandeling van vrouwen in Afghanistan en de veiligheid van teruggekeerde asielzoekers volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Op de zitting van 23 november 2017 werpt de verzoekende partij op dat zij ingevolge haar verblijf in Europa verwesterd is dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan problemen zal krijgen met haar mannelijke verwanten. Zij stelt dat haar levenswijze helemaal veranderd is, dat haar broers haar in Afghanistan geen vrijheid zullen gunnen en dat zij zal moeten luisteren naar haar broers en vader. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij niet eerder tijdens haar procedure heeft aangevoerd dat zij niet naar haar land van herkomst zou kunnen terugkeren omwille van haar vermeende verwestering en de problemen waartoe deze aanleiding zou geven. Verder dient te worden vastgesteld dat zij nalaat deze bewering te staven aan de hand van concrete elementen. Uit het loutere feit dat zij voor haar komst naar België niet naar haar broers is gegaan kan niet zomaar worden afgeleid dat haar broers haar niet zouden willen helpen en haar geen vrijheid zouden gunnen. Bovendien is verzoekster een – naar Afghaanse normen – geëmancipeerde vrouw die klaarblijkelijk van haar familie mocht studeren aan de universiteit (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Zij heeft een broer in Mazar-e-Sharif die eveneens gestudeerd heeft aan de universiteit en heden dermatoloog is. De verzoekende partij

verklaarde overigens dat zij een goede band heeft met deze broer en dat zij er vanuit België ook contact mee heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 4-7). Zij heeft nog twee andere broers in Afghanistan, die beiden voor een bank werken (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Gelet op het profiel van haar broers, maakt de verzoekende partij door niet-gestaafde beweringen niet aannemelijk dat ze een conservatieve opvatting over de persoonlijke vrijheid van alleenstaande vrouwen in Afghanistan hebben. Daarenboven werd aan het eind van het gehoor aan de verzoekende partij gevraagd of zij in Afghanistan ooit ernstige problemen gerelateerd aan haar vrouw-zijn heeft gekend behalve haar beweerde problemen met de commandant, waarop zij ontkennend antwoordde (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Uit haar verklaringen kan dan ook niet blijken dat zij voor haar komst naar België door mannelijke familieleden werd tegengewerkt in haar ambitie een zelfstandig vrouw te worden, zodat het allerm minst aannemelijk is dat zij dit risico wel zou lopen bij haar terugkeer.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet rechtvaardigen. Zoals in de bestreden beslissing expliciet wordt gesteld, kan aan deze feiten geen geloof worden gehecht – om redenen die in de bestreden beslissing uitvoerig zijn uiteengezet en door de Raad worden bijgetreden – en kunnen zij derhalve geen basis vormen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Tot slot kan, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Shiberghan in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents– de laatste jaren meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het

conflictgerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw district Shiberghan betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shiberghan van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve voegt het Commissariaat-generaal aan het administratief dossier eveneens informatie toe betreffende Kabul en Mazar waar u over een afdoend familiaal netwerk beschikt en waar u zich eveneens kunt vestigen, zo u dit zou willen.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt vooreerst dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad Kabul. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk

gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden, zoals hiervoor reeds uitgelegd, dat u zich – zo u niet in uw eigen regio wil blijven – u zich ook in de hoofdstad Kabul bij uw familieleden kunt vestigen.

Dezelfde principes als hierboven gelden voor Mazar-e-Sharif waar u eveneens familie heeft. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in deze regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich – zo u dat zou wensen - bij uw familie in Mazar e-Sharif kunt vestigen, zoals hierboven reeds uitgelegd.

Er mag worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat u, naast het district Shiberghan van de provincie Jawzjan waar u woonde u zowel in de stad Kabul als Mazar-e-Sharif over veilige en redelijke vestigingsalternatieven beschikt. U toont geenszins het tegendeel aan.”.

Op 20 november 2017 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer waarbij zij volgende recente informatie voegt met betrekking tot de veiligheidssituatie in respectievelijk de provincie Jawzjan, de stad Kaboel en de provincie Balkh: COI Focus "Afghanistan. Security situation in Jawzjan province" van 28 april 2017, COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 6 juni 2017 en COI Focus "Afghanistan. Security situation in Balkh province" van 28 april 2017. Uit deze recente informatie kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst, dan wel in Kaboel of Mazar-e-Sharif, inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze gebieden geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS